

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

på gang været rejst det spørgsmål, om ikke det var betimeligt med en udvidelse af denne undtagelseslovgivning ved besættelse af præsteembeder. Baggrunden for en sådan udvidelse af ministeriets indflydelse ved præstevalg var navnlig den, at man gang på gang stod over for tilfælde, hvor særdeles velegnede og gode præster på det sted, hvor de virkede, var kørt fast og ikke fik så meget ud af deres arbejde i sognet, at det var tilfredsstillende hverken for præsten personlig eller for menigheden.

Oprindeligt tænkte man sig, at forflyttelse for sådanne præster lettere kunne gennemføres ved en ordning, hvor menighedsrådenes indflydelse ved hvert tiende embedes besættelse kun skulle bestå i at kunne indstille blandt tre ansøgere, som ministeriet havde udpeget. En sådan fremgangsmåde fandt jeg, dengang vi drøftede dette, en urimelig tilsidesættelse af menighedsrådene ved de embedsbesættelser, der var tale om. Det var jo ganske tilfældigt og vilkårligt, hvem der blev ramt af denne hver tiende embedsbesættelse.

Under den videre drøftelse af hele spørgsmålet kom man ind på at finde frem til en anden fremgangsmåde, som kunne opfylde det formål, man havde for øje, men uden så voldsomt at gribe ind i menighedsrådenes rettigheder.

Efter det forslag, som nu foreligger, bliver der ikke tale om, at ministeriet ved nogle embeders besættelse udpeger et lille antal af ansøgerne, som menighedsrådene får adgang til at tage stilling til. Efter lovforslaget bliver der tale om, at nogle embeder, hvert femte embede, kun kan søges af præster, der er over en vis alder, eller som har virket i en vis årrække, eller som opfylder visse betingelser, som lovforslaget angiver. Naturligvis er det en begrænsning i menighedsrådenes indflydelse, at der ved nogle embeder bliver færre ansøgere at vælge imellem, og jeg vil gerne erkende, at jeg til enhver tid vil være yderst betænkelig ved at tage noget fra

menighedsrådene, når det gælder disse råds indflydelse på præstevalg. Jeg anser nemlig menighedsrådenes indstillingsret ved præstevalg for at være menighedsrådenes vigtigste og mest betydningsfulde opgave.

Når jeg alligevel kan anbefale lovforslaget, som det nu foreligger, skyldes det, at der i den lovgivning, vi nu står over for at skulle gennemføre, gives mulighed for at lægge præstevalget i de sogne, hvor der er begrænsning med hensyn til, hvem der kan søge, direkte ud i menighederne. Hvis menighedsrådet selv kender en præst, som man mener vil være velegnet til præsteembedet, kan det med tilslutning fra et menighedsmøde få den pågældende præst kaldet til embedet, selv om denne præst ikke opfylder de betingelser med hensyn til alder, tjenestetid o. s. v., som ellers er knyttet til det pågældende embedes besættelse.

Denne mulighed, menighedsrådet og menigheden har for selv at afgøre valget af præst, har været afgørende for min stilling til lovforslaget. Har man i en sognemenighed, der falder ind under begrænsningen med hensyn til, hvem der kan søge et ledigt embede, ønske om at få en bestemt mand eller kvinde til præst, kan man få denne præst. Lovforslaget vil i disse tilfælde ikke betyde nogen indskrænkning i menighedsrådenes gældende rettigheder — tværtimod. Det kan måske endda nogle steder medføre større interesse for og mere aktiv deltagelse i præstevalget, end det ellers ville være tilfældet.

Kunne de ændrede regler samtidig bidrage til, at gode, veltjente præster, der er kommet i en alder, hvor det ofte viser sig vanskeligt at blive forflyttet, lettere kommer i forgrunden ved embedsbesættelser, kunne sikkert mange gode kræfter inden for folkekirken komme til at udfolde sig rigere og bedre, end tilfældet er nu.

Loven er foreslået kun at skulle gælde i tre år. Lad os så prøve denne ordning. Jeg tror, der kan vindes noget, uden at man igennem det, der nu vedtages, tager noget